

- B. Zarzut drugi – Oczywisty błąd w ocenie i naruszenie prawa w związku z zarzucanym nadużyciem i przekroczeniem uprawnień Komisji i wynikającym stąd odwróceniem ciężaru dowodu

W zarzucie drugim Buzzi Unicem podnosi, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie i naruszył prawo nie uwzględniając zarzutu dotyczącego nadużycia przez Komisję uprawnień polegającego na posłużeniu się żądaniem udzielenia informacji, o którym mowa w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, pomimo braku poszlak świadczących o naruszeniu, stwierdzając, że Buzzi Unicem nie wystąpiła z wyraźnym i uzasadnionym żądaniem mogącym być podstawą zbadania, czy istniały wystarczające poszlaki oraz nie uwzględniając zarzucanego odwrócenia ciężaru dowodu bez przedstawienia uzasadnienia.

- C. Zarzut trzeci – Błąd co do okoliczności faktycznych i naruszenie prawa, nielogiczność uzasadnienia w odniesieniu do zarzucanego przekroczenia uprawnień w związku z art. 18 rozporządzenia nr 1/2003

W zarzucie trzecim Buzzi Unicem podnosi błędne zastosowanie zasad dotyczących obowiązku współpracy przedsiębiorstw, ze względu na stwierdzenie przez Sąd, że Komisja zgodnie z prawem zobowiązała przedsiębiorstwa do udzielenia nie tylko odpowiedzi na pytania dotyczące okoliczności faktycznych, lecz również informacji, o których wiedziała, że przedsiębiorstwo nimi nie dysponuje, oraz dodatkowych informacji, które mogła uzyskać samodzielnie.

- D. Zarzut czwarty – naruszenie prawa i brak uzasadnienia w odniesieniu do zastrzeżeń dotyczących naruszenia zasady proporcjonalności i przekroczenia uprawnień w związku z art. 18

W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie twierdzi, że zaskarżony wyrok jest obciążony brakiem lub niewystarczającym charakterem uzasadnienia oraz naruszeniem prawa w związku z naruszeniem zasady proporcjonalności i wynikającym z niego nadmiernym obciążeniem stron spowodowanym przez żądanie udzielenia informacji, przez powtórzenie i przeformułowanie tego żądania, przez przedstawienie propozycji nowych zmiennych i pytań, przez odmowę ograniczenia żądanych informacji, a także przez zażądanie decyzją informacji, które zostały już wcześniej udzielone.

- E. Zarzut piąty – Naruszenie prawa i brak uzasadnienia w odniesieniu do naruszenia „Najlepszych praktyk” Komisji i naruszenia zasady dobrej administracji

W zarzucie piątym Buzzi Unicem podnosi naruszenie prawa w wyniku uznania przez Sąd, że Komisja nie naruszyła swoich „Najlepszych praktyk”, kiedy po wezwaniu przedsiębiorstw do przedstawienia uwag do projektu decyzji, o której mowa w art. 18 ust. 3, zupełnie nie uwzględniła otrzymanych uwag i w istotny sposób zmieniła treść ostatecznej decyzji. Podniesiony został również brak uzasadnienia w odniesieniu do naruszenia przez Komisję zasady dobrej administracji poprzez sposób, w jaki wykonała ona swoje uprawnienie do żądania udzielenia informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U L 1, s. 1).

**Odwołanie od wyroku Sadu (szósta izba) wydanego w dniu 14 marca 2014 r. w sprawie T-305/11,
Italmobiliare SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 30 maja 2014 r. przez
Italmobiliare SpA**

(Sprawa C-268/14 P)

(2014/C 282/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Italmobiliare SpA (przedstawiciele: M. Siragusa, F. Moretti i L. Nascimbene, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku w całości wraz ze wszystkimi skutkami dla zaskarżonej decyzji, włącznie ze stwierdzeniem jej nieważności;
- w razie uznania tego za właściwe i konieczne, zarządzenie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych przewidzianych, odpowiednio, w art. 62 i 64 Regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przez Sądem, oraz
- tytułem ewentualnym, jeżeli powyższe nie będzie możliwe, ponowne skierowanie sprawy do Sądu, również w celu przeprowadzenia środków dowodowych lub środków organizacji postępowania, które nie zostały już zarządzone przez Trybunał.

Zarzuty i główne argumenty

1 Zarzut pierwszy: błędne wskazanie adresata zaskarżonej decyzji

W zarzucie pierwszym Italmobiliare podważa przyjętą przez Sąd tezę, jakoby słusznie można było uznać, że Italmobiliare dysponuje żądanymi informacjami. Ponadto Sąd poważnie przeinaczył okoliczności faktyczne i błędnie zastosował zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, nie biorąc pod uwagę, że wcześniejsze postępowanie Komisji, jak również jego własne pisemne zapewnienia mogły spowodować uzasadnione oczekiwanie, że Italmobiliare nie będzie obciążone w zaskarżonej decyzji. Wreszcie, wyrok Sądu jest obciążony pełnym brakiem uzasadnienia w odniesieniu do zarzucanego naruszenia zasady niedyskryminacji, ponieważ nie uwzględnił zarzutu skarżącej mającego wykazać, że Italmobiliare było jedynym holdingiem finansowym wskazanym jako adresat żądania udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾.

2 Zarzut drugi: niespójność i nielogiczność uzasadnienia w odniesieniu do badania zarzutu dotyczącego naruszenia przez Komisję art. 296 TFUE

W zarzucie drugim Italmobiliare podnosi niespójność nielogiczność przedstawionego przez Sąd uzasadnienia, w którym Sąd, pomimo przyznania, że przedstawione przez Komisję uzasadnienie jest niewystarczające w odniesieniu do przedmiotu i celu żądania udzielenia informacji, uznaje, że jest ono wyczerpujące w kontekście tego, co zostało stwierdzone w decyzji o wszczęciu postępowania, chociaż ta ostatnia nie dodaje niczego istotnego do treści zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu najpierw zaskarżonej decyzji, a następnie wyroku występują braki dotyczące wymogu niezbędności żądanych informacji, a także w odniesieniu do posłużenia się instrumentem, jakim jest decyzja przewidziana w art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

3 Zarzut trzeci: błędne zastosowanie art. 101 TFUE oraz art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1/2003 polegające na nieuznaniu przez Sąd, iż zaskarżona decyzja ma charakter aktu *ultra vires*

W zarzucie trzecim Italmobiliare podważa analizę przeprowadzoną przez Sąd w odniesieniu do zarzucanego braku uprawnienia Komisji do wydania zaskarżonej decyzji. Sąd w zasadzie nie zbadał elementów przedstawionych przez skarżącą na poparcie podniesionego przez nią zarzutu i nie podjął działania polegającego na zarządzeniu środków organizacji postępowania w celu zweryfikowania wskazówek, które zdaniem Komisji miały uzasadnić wystąpienie z żądaniem udzielenia informacji.

4 Zarzut czwarty: braki, niespójność i nielogiczność uzasadnienia w odniesieniu do badania zarzutu dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności

W zarzucie czwartym Italmobiliare podnosi brak lub niespójność uzasadnienia w odniesieniu do zarzucanego naruszenia przez Komisję zasady proporcjonalności dotyczącego następujących aspektów: i) nieprzydatność żądania udzielenia informacji do osiągnięcia w danym przypadku zakładanego celu; ii) nadmierne koszty wysiłków wymaganych od spółki w celu przygotowania odpowiedzi na żądanie udzielenia informacji; iii) naruszenie kryterium łagodniejszych środków, które w każdym przypadku wymaga, aby cele określone w postępowaniu wyjaśniającym zostały osiągnięte poprzez zastosowanie środków wymagających najmniejszego poświęcenia na rzecz sfery prawnej ze strony podmiotów, do których środki te są skierowane.

5 Zarzut piąty: brak uzasadnienia w odniesieniu do zarzucanego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym

W zarzucie piątym Italmobiliare podnosi brak uzasadnienia wyroku w odniesieniu do zarzucanego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym. Sąd niesłusznie uznał, że „sposoby” przeprowadzania konsultacji przez Komisję mogą być wyłączone spod kontroli sądowej ze względu na okoliczność, iż Komisja nie jest „wcale zobowiązana” do takiego postępowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 1, s. 1).